

дървѣта, Дермѣн айла, Дѣков каяк, До грѣбищата, До чайра, До шосѣто, Домѹз азмак, Домузлѹка (Домѹз дерѣ), Дрѣвите, Дюлѹка, Дюнлѹка, Емирлѣйски пѹт, Желѣзня пѹт, Кавак дерѣ, Кадѣнена крачол, Казлача, Кайрака, Караганчева могила, Кая дерѣ, Керѣценото кладѣнче, Керменлѣйски пѹт, Керменлѣйски чейри, Кишѣте, Кованлѣка, Козарница, Крѣвия герѣн, Кюнлѹка, Кюпеклѣйска корѣя, Кюпеклѣйски кладѣнец, Маджѹрски байр, Маджѹрско дерѣ, Малката корѣя, Малката сътма, Малката чешма, Малкия байр, Мерѣта, Мешелѣка, Могилата, Музлѹка, Мустанската корѣя, Над Корѣята, Над сѣло, Орлѣшки грѣбища, Острѣта могила, Под Байра, Под Желѣзня пѹт, Под Сувѣтя, Под Шикларѣ, Пѣмпѣта, Скѣбелево (Кюпеклѣй), Скѣбелевски азмак, Стѣйков каяк, Суѣта, Сътма чешма, Ташлѣка, Тѣтрѣта, Трѣнкѣта, Тѣнѣката корѣя, Улуклѣй, Улуклѣйска чешма, Улуклѣйско дерѣ, Чатѣрниѣка, Чалѣк байр, Чейрите, Червѣната могила, Шайларсѣка кабѣ, Юрта.

СЛИВЕН (*Истилифунос, Слимно, Ислимие*)

Град в България, център на област и община. Намира се на 290 км (по шосе) от столицата София. Гара на жп линията София – Бургас. Разположен е върху наносен конус в подножието на Източна Стара планина и скалистият ѝ участък Сините камъни. Градът е свързан чрез шосета с градовете Бургас, Ямбол, Нова Загора, Казанлък, Велико Търново, Котел, с курортното селище Карандила и с. Ичера.

В землището на Сливен, което е сравнително голямо, има следи от различни епохи. В пещерата *Змеевите дупки*, на североизток, е намерен каменен чук и керамика вероятно от Бронзовата епоха. До самия град, в м. Хисарлъка, има остатъци от укрепено селище, вероятно наследник на по-старо селище. Има остатъци от тракийско светилище. Системни разкопки са провеждани от 1982 до 1990 г. Намерен надпис известява името *Туида* с неуточнен (вероятно келтски) произход, някогашен епископски център (през VI в.). Крепостта е с площ 40 дка, 4 кули, двойна крепостна стена, два входа (южен и северен) и подстъп (тунел) към близката река. Разкрита е раннохристиянска базилика с прилежащ шестконхален баптистерий (кръщелна) с мозайка на пода. Крепостта е от II до XIII в. Неколкократно разрушавана и възстановявана, тя е просъществувала до началото на XIII в., по времето на ожесточените войни на цар Калоян с византийци и латини.

Най-ранното известие за града под името *Истилифунос* е от 1153 г. – в географското описание на М. ал Идриси. Като се има предвид вероятно византийският източник на името – *Стливнос, Стилвнос*, може да се допусне връзка със сегашното име на града, въпреки че в български извор името е известно едва от XVIII в. Произходът на името е несъмнено славянски с две вероятни версии – от името на дървото *слива* или от глагола *сливам*. В Сливен се сливат три реки – *Асеновска, Селищѣка и Новоселсѣка*.